

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531095536/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

Men fatter nu ogsaa rigtigt, hvad I have sagt dermed. Have I vel engang fuldkomment overveiet, hvad der alt ytrer sig og lever i et Barn? I Sandhed jeg forbauses over hine første Tider og hine første Nationers herlige Tilværelse, naar jeg betragter et Barn, og betænker, hvad det vil sige, at alt det, hvad et Barn er og formaaer, har fremskullet sig i et heelt Folk med den Forhøielse, som er en Følge af, at et Folks Liv er højere, end den Enkeltes. Gjør, for blot at nævne eet, Mennesket i sit hele Liv noget igjen, som er saa stort og forunderligt, som det, han gjør, naar han lærer det første Sprog.

O mine Brødre! Kun tre Ting vilde jeg ønske os af det, hvad der lever i et Barn; da vilde det snart see anderledes ud i vort Fædreland. Et Barns Kløgt ønsker jeg os, dets jernfaste Villie, og endelig, at vi hængte saa fast ved vort Fædreland, som Barnet hænger ved sin Moder. Sandelig med disse tre Ting vilde vi snart være vældige; over rivende Have vilde vi sætte, end sige over Grave og Rønder, Bjerge vilde vi kunne flytte, end sige Mure og Volde.

Den 19de Octbr.

Eet beder jeg enhver om, der har med Børn at gjøre: taler ikke i deres Paahør om deres Smukhed, Livelighed, Opvakthed, Vittighed, eller hvad det monne være, som kan gjøre dem indtagende. Viser dem aldrig frem, fortæller intet af dem, eller om dem, naar de ere tilstæde. O! skiller dem dog ikke ved deres skyldfric, i Øieblikket, i selve den umiddelbare Leven hensjunkne Tilværelse, ved at henvende deres Reflection paa dem selv. Lad dem kun vide af og erkjende alt, hvad der bevæger sig omkring i Livet, lad dem kun vide af, hvad de bør; selv Bevidstheden om, at de handle ret, det er: som det er Gud og Mennesker behageligt, nære man hos dem ved Leilighed. Men at de ere til, og at de ere noget, behøve de ikke at vide; at de komme i Forhold til sig selv for tidligt, er ikke godt, og at de endda skulde vide af, hvorledes de falde i Øinene og lade for Andre, er nu roent fordærveligt. Derved kan man let bringe det saavidt, at de i alt bære dem ad, som om de stode for et Speil, og idelig besaae sig selv midt i deres Virksomhed, og at de